

VAKANTIE plek

Echtpaar Mestrom
uit Nieuw-Zeeland:

„Limburg blijft ons emigranten altijd trekken”

Tekst: WIM SCHULPEN
Foto: FER TRAUGOTT

MARIA-HOOP - Limburgers: waar ze ook in den vreemde wonen, diep onder hun bourgondische huid smeult een vonkje heimwee dat nooit dooft. Zo ook bij het echtpaar Wiel (66) en Mie (65) Mestrom-Wolters. Hij werd geboren in Montfort, zij in het Echts gehucht Diergaarde. Beiden wonen al 36 jaar in Nieuw-Zeeland. Voor de vierde keer brengen ze hun vakantie door op Limburgse bodem.

„Hoe ouder je wordt, hoe meer het verlangen groeit om je geboortegrond weer eens terug te zien, want Limburg blijft ons emigranten altijd trekken. Dat komt natuurlijk ook omdat je eigen familieleden ouder worden. De meesten zijn boven de 70, en die wil je graag nog eens zien voordat ze sterven. Telkens als je terugkeert is wel iemand uit je familie- en kennissenkring dood”, zegt Mie.

Zij en haar man emigreerden in 1951 naar Nieuw-Zeeland en brachten pas 25 jaar later hun eerste bezoek aan Nederland. Daarna maakten ze de grote terugreis met kortere tussenstoppen: in 1980, 1984 en 1987. Thans logeren ze bij Stan en Dienne Chmielewski in Maria-Hoop. Dienne is de jongste zus van Mie. Het echtpaar Mestrom-Wolters grijpt de twee maanden durende vakantie in Nederland aan om familieleden en oude vrienden op te zoeken, maar ook om Midden-Limburg opnieuw te verkennen.

„Toen we in 1976 voor het eerst terugkerden naar Limburg, leek het net of hier alles veel kleiner was geworden. Zelfs de wegen kwamen me smaller voor. Dat komt natuurlijk omdat Nieuw-Zeeland zo'n immens groot land is met enorme afstanden. Als wij onze jongste dochter be-

zoeken, zitten we vijf uur in de auto. De afstand tussen onze woonplaats en die van haar is ongeveer even groot als de afstand tussen Maria-Hoop en Parijs”, zegt Wiel. Hij wordt in Nieuw-Zeeland Bill genoemd, zij Mary.

Voor vanavond heeft het echtpaar een bezoek aan de jubileumreceptie van de 60 jaar oude voetbalclub SNA (Sporten Na Arbeid) in Montfort op het programma staan. Wiel: „Ik heb als jonge knaap zes jaar bij SNA gevoetbald en ben nog steeds een voetbalfanaat. In Opotiki, waar wij wonen, hebben ze mij zelfs tot beschermheer van de plaatselijke voetbalclub gebombardeerd omdat die vereniging altijd gratis mijn tractor met maaier heeft mogen lenen om het gras van het voetbalveld te maaien. Ook doe ik regelmatig ballen cadeau. Helaas is rugby in Nieuw-Zeeland de populairste sport. Opotiki, met amper

4.500 inwoners, telt liefst drie rugbyclubs. Ik ga nooit naar rugbywedstrijden kijken, want ik houd niet van die menselijke stierengevechten.”

Mestrom dreef destijds in Montfort een groenten- en fruitzaak. Menigeen in het dorp vroeg zich af waarom Wiel het ineens voor gezien hield. Het antwoord komt 36 jaar later. Wiel: „Een jongere broer emigreerde eerder naar Nieuw-Zeeland. Hij schreef mij zulke lovende brieven over dat land, dat ik dacht: 'Als het er maar half zo mooi is als hij beweert, dan is het nóg een geweldig land.' Maar dat viel in het begin hartstikke tegen, want we kwamen in de rimboe terecht. Ik vond werk bij een veehouder die schapen en koeien had. Na drie maanden hield ik het daar niet meer uit. Na veel omzwervingen kwamen we terecht in Opotiki, en dat was onze negende

* Wiel ('Bill') en Mie ('Mary') Mestrom-Wolters uit Nieuw-Zeeland: twee maanden vakantie op Middenlimburgse bodem.

woonplaats. Vijftien jaar heb ik een eigen farm gehad en nu heb ik als landbouwvoorlichter een rijksbetrekking.” Zouden de Mestroms nog in Limburg willen wonen? Mie: „Als onze kinderen niet in Nieuw-Zeeland woonden, zou ik op mijn oude dag best terug willen keren. Maar door hen hebben we een te grote binding met Nieuw-Zeeland. We vertrokken met twee kinderen, waarna er aan de andere kant van de wereld nog drie werden geboren. Nieuw-Zeeland is dus ook op geboortegedebied een vruchtbaar land. Nee, ik denk niet dat we terugkeren naar Nederland, want een moeder laat haar kinderen niet in de steek.”